

box, waar vers stro op de grond lag en een ruif vol hooi klaar stond. Hij goot een emmer schoon water in de drinkbak en klopte het vermoeide paard op de flanken.

“Eet en drink maar lekker, jongen,” zei hij zacht tegen het paard. “En rust maar goed uit. Bij jouw meester krijg je daar niet veel kans voor, denk ik.”

Het paard hinnikte zachtjes alsof het hem verstond en wreef zijn hoofd even tegen de schouder van de stevig gebouwde jongeman. Die klopte het paard op de zachte hals en keek toen nog even in de boxen van de andere paarden om te zien of alles goed was. Naast het paard van koopman Rodenstein stond een grote, tanige hengst, die hem waakzaam bekeek en daarnaast stond een tamelijk mollige, bruine ruï die alleen in zijn ruif was geïnteresseerd. Beide paarden waren meegebracht door een mysterieuze, breedgeschouderde man, die altijd helemaal in een lange, grijze mantel verscholen was. Zelfs zijn gezicht was niet te zien omdat hij altijd een capuchon op had die hij ver naar voren trok. Ach, dacht Tom, de stalknecht. Misschien heeft hij een mismaakt gezicht en wil hij niet dat andere mensen dat zien. Maar diep van binnen vertrouwde hij het niet helemaal en hij hield de grijze ruiter goed in de gaten. De lange, zwartharige stalknecht liep terug naar de plaats waar hij de roodgloeiende Rodenstein had achtergelaten, maar die was er natuurlijk niet meer. Hij nam twee grote en zware zadeltassen op zijn schouders alsof ze niets wogen en liep de herberg binnen. Aan de vrouw van de herbergier vroeg hij waar de kamer van Rodenstein was en ze vertelde hem dat hij natuurlijk in 101, de grootste en mooiste kamer van de herberg logeerde. Hij knikte, liep de trap op met de zadeltassen en klopte op de deur van kamer 101.

“Ja!” bromde een stem en Tom opende de deur.

“O, jij weer!” snauwde de koopman. “Leg mijn bagage daar bij de kast neer, maar wees er voorzichtig mee!”

De jongeman zei niets maar stapte de kamer in en vleide de zadeltassen voorzichtig op de grond, vlak voor de kast.

“Daar niet, stuk onbenul!” zei de koopman ongeduldig. “Hoe kan ik zo de kast nou opendoen?”

De jongen trok de tassen iets naar voren en stapte terug naar de deur.

“Verder nog iets, meneer?” vroeg hij beleefd.

“Meester, voor jou!” snauwde de koopman hooghartig. “Nee, donder maar op! Om zeven uur precies wil ik mijn avondmaal hier op

mijn kamer. Zeg dat tegen de waardin. Hier!”

Hij gooide een zilveren muntje voor de voeten van de knecht. Die draaide zich om, zonder ook maar een blik op de tamelijk gulle fooi te werpen, en stapte de deur uit. De koopman bleef verbluft achter. Hij had nog nooit meegemaakt dat een knecht een zilveren munt had genegeerd; de meeste kropen voor hem in het stof voor een kóperen muntje! Zijn verbazing maakte al snel plaats voor een hevige woede, want hij voelde heel goed dat dit een grove belediging voor hem was, waar hij niks tegen kon doen. Hij kon de knecht moeilijk dwingen zijn geld aan te nemen. Geen fooi meer voor die snotneus, nam de koopman zich voor.

De knecht ging rustig naar beneden en deed zijn dagelijkse werk. Dat bestond voornamelijk uit het verzorgen van alle dieren in en om de herberg, het schoonhouden van het erf en de gelagkamer en, later op de dag, het helpen bij de bediening van de gasten en het schoonmaken aan het eind van de dag. De vrouw en de dochter van de herbergier zorgden voor de kamers, de was, het koken en het opdienen van het eten en de herbergier zelf voor het schenken van de drankjes in de gelagkamer, het bedienen van de gasten en het afrekenen als ze vertrokken. Als er eens een lastige klant was, of één die niet wou betalen, was het meestal de sterke jonge knecht die hem terecht wees. Zo draaide de herberg tot volle tevredenheid van de eigenaar, maar ook van de klanten, want de bedden waren schoon en het eten was goed, de herberg was veilig en er werd nooit gestolen of gevochten, iets wat in andere herbergen niet zo vanzelfsprekend was. Het gevolg was dan ook dat reizigers die onderweg waren van Amenev naar Plattebonia of omgekeerd, graag rust hielden in herberg ‘De Prinses’ in Waterhout, ongeveer halverwege hun reis. Aan reizigers die vroegen waarom de herberg zo heette, antwoordde de eigenaar dat hij een jaar geleden eens een echte prinses in zijn kleine boot van Waterhout naar Amenev had gebracht, want toen was hij nog visser geweest. Toen hij hoorde dat er een weg zou komen tussen beide hoofdsteden, had hij zich een herberg laten bouwen van de beloning die hij daarvoor had gekregen van de koning van Viapopulus. Hij had goed gegokt, want hij kon niet klagen over klandizie, vooral sinds hij de jonge Tom had aangenomen als hulp. Intussen had hij zijn vissersboot verkocht aan een neef en was Waterhout uitgegroeid tot een echt dorp met bakker, slager, kerk en zelfs een schooltje. De herbergier was tot burgemeester van dat dorpje gekozen en hij had ervoor gezorgd dat er een stand-

beeld op het pleintje was komen te staan van Prinses Amanda, die dat eigenlijk allemaal op gang gebracht had. Eén van de taken die zijn knecht Tom zelf op zich genomen had, was het vlekkeloos schoonhouden van dat standbeeld, zodat het altijd glom alsof het net gisteren was geplaatst.

Diezelfde Tom was nu bezig de gelagkamer te vegen en de tafels te boenen, want al spoedig zouden de eerste gasten binnen komen om te gaan eten. In feite was er al één gast; de grote, brede man helemaal gehuld in zijn wijde grijze mantel en zijn capuchon diep over zijn gezicht getrokken. Hij zat op zijn vaste plekje, een tamelijk donkere nis, achteraan in de zaal. Hij was er al drie dagen, maar het enige wat hij deed was in de gelagkamer zitten, of buiten wat te wandelen. Hij sprak met vrijwel niemand, at alleen aan een tafel en leek op iets of iemand te wachten. Ook nu weer zat hij zwijgend naar Tom te kijken terwijl deze zijn werk deed.

Even later kwam er een tweede gast de gelagkamer binnen. Ook hij verbleef al een paar dagen in Waterhout, maar hij had een duidelijke reden. Benno was een handwerker die met een ossenkar vol houten gebruiksvoorwerpen uit een dorpje vlakbij Amenev was gekomen en onderweg was naar Plattebonia om daar zijn spullen te verkopen. Hij had de pech gehad dat één van zijn ossen plotseling ziek was geworden en zonder dat sterke beest kon hij de steile weg door de bergen niet over. Samen met Tom had hij het dier zo goed mogelijk verzorgd en het leek nu een beetje op te knappen. Benno was een goeie jongen. Heel kundig met zijn handen en met een doorgaans vrolijk karakter. Maar nu was hij een beetje verdrietig, want de winst die hij in Plattebonia had gehoopt te maken ging op aan de logieskosten in de herberg, hoewel hij de goedkoopste kamer had genomen en maar één keer per dag at. Die winst had hij willen gebruiken om bij terugkomst in Viapopulus met zijn geliefde Ceciel te kunnen trouwen. Nu zou het zeker nog wel een jaar later worden, want hij moest eerst nieuwe voorwerpen maken en verkopen, voor hij daarvoor weer genoeg geld zou hebben.

Benno begroette Tom vriendelijk en zocht een tafeltje bij het raam. Tom vroeg hem hoelang hij nog zou blijven, want de os leek alweer aardig beter.

“Ik denk dat ik hem morgen nog geef om aan te sterken,” zei Benno. “Overmorgen vertrek ik, anders wordt de hele reis nog een verlies voor mij.”